

„Se on õige!” ütles Mart, „hoidke rohto, ja katsuge moõgaga ja püssi laega vasto panna, — hõne paistab, katsuge vasto panna, funni senna same!”

„Mart andis hoostelete veel pihta, minna seisin sanis püsti ja raiusin teise forra teine pole. Hundid, kui mind püstti näggid, jäid monned sammud tagasi, ja meie ollime jo tühja küttri-mata ukse ette joudnud, mis õnneklahti olli.”

„Minno ödde olli eessimenne sanist wälja kargama, siis Mart ja tüdruk, minna jain viimseks. Kui jo maiakesse sees ollime, saime pissut hingada. Mart tombas mo käest moõga, läks wälja, andis hoostelete piitsa, et eddasid pidid minnema, et siis ka hundid nende järrele ärra pidid minnema, ja tussi sisse jälle meie jure, agga olli enne ukse ette moõgaga faks hunti mahhalonud.” —

„Õnneklahti olli Mart latterni tullega sanist ka ärra tonud. Kui nüüd varjul ollime, et kül murdjad ukse ja hakkende tagga hulgusid ja kapisid, waatsime järrele, kui findel se

maiakenne piddi ollema meid hoidma, siis olli nähha, et mürid kiivisti, ja üks nattoke katkend kiivi penk ühhe seina äres, ja hulk fuiwi rago ja puid pengi äres olli. Mart teggi kohhe tulle ülles, et meie ennast voisime sõjendada, — ja ollime süddamest rõõmsad se taewa issa sure armo pärast, et veel ellus ollime. Agga Mart nähti veel sures murdes ollewad ja Pead rapputavad, wist se-pärast, et wäljaspool seina meie waenlased hirmfaste müllasid.”

„Lükki aia pärast kuulsimme üht wäggä hirmust ja kolledat heält, — küssisime Mardi käest, mis se piddi ollema? Mart, kes enne neist asjust teadis, ütles, et se hooste viimne häddä korrjuminne piddi ollema. Minna mõtlesin, et nemmad meid pidid rahhu-le jätmä, kui nemmad hobbo sed ärrasönud, agga Mart orwas kohhe, et nemmad pärast veel näljatsemad meie järrele pidid ollema. — Mardil olli tössi kül: ei festnud kuigi faua, hobbo sed ollid ärraneeldud, ja tussid jälle meid püüdma. Mart panni en-